

LBRIS

We know
books

Seria CULORILE MAGIEI

Partea întunecată a magiei

Adunarea umbrelor

Invocarea luminii

V.E.
SCHWAB

A D U N A R E A
U M B R E L O R

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de

CRISTINA JINGA

ARMADA

Noii mele colegi de apartament, Jenna, pentru că nu ai idee la ce te-ai înhămat.

Cititorilor mei, care sunt, fără îndoială, cei mai buni cititori din întreaga lume (îmi pare rău pentru toți cititorii altora).

Tuturor celorlalți: atât de mulți ați stat lângă mine, ați crezut în munca mea, v-ați bucurat de zilele mele bune, m-ați susținut în cele mai pușin bune și m-ați urmat, pas cu pas, în această călătorie. Nu aș putea niciodată să vă mulțumesc tuturor, dar trebuie să știți că, dacă citiți aceste rânduri, sunteți foarte importanți pentru mine. Voi mi-ați influențat definitiv viața și cărțile și, pentru asta, vă sunt infinit recunoscătoare.

(De asemenea, vreau să subliniez că am scris nouă volume fără să invoc groaznicul blocaj de idei.)

CUPRINS

I. Hoț pe mare.....	9
II. Prințul eliberat.....	55
III. O schimbare de situație.....	101
IV. Chemarea Londrei.....	165
V. Primirea regală.....	213
VI. Impostori.....	267
VII. Intersectări.....	315
VIII. <i>Essen tasch</i>	359
IX. Coliziune.....	415
X. Catastrofă.....	467
<i>Mulțumiri</i>	541

MAREA ARNESIANĂ

Delilah Bard dădea mereu de necaz. Întotdeauna fusese de părere că era mai bine așa, decât să lase necazul să dea peste *ea*, dar, dat fiind faptul că plutea pe ocean într-o barcă de două persoane, fără vreo vâslă, fără să vadă nicăieri pământ și fără vreo altă resursă decât funia care-i lega încheieturile, începuse să se cam îndoiască de asta.

Era o noapte fără lună, marea și cerul oglindind întunericul înstelat de jur împrejur; numai valurile ce legănau barca marcau hotarul dintre sus și jos. De obicei, acea reflecție infinită o făcea pe Lila să se simtă centrul universului.

În noaptea asta, în voia valurilor, o făcea să vrea să urle.

În schimb, se uită pieziș la cum strălucesc luminile în depărtare, numai nuanța roșiatică deosebind felinarele bărcii de lumina stelelor. Și privi cum corabia – corabia *ei* – se îndepărta încet, dar sigur.

Simți cum panica i se ridică până-n gât, dar se ținu bine.

Eu sunt Delilah Bard, gândi ea, în timp ce funia îi intra adânc în carne. Sunt hot, pirat și călător. Am pășit în trei lumi diferite și am supraviețuit. Am vărsat sânge de regi și am ținut magia în mâini. Nicio corabie plină cu bărbați nu poate face ce pot eu. N-am nevoie de niciunul dintre voi.

Eu sunt dintre cei damnați.

Simțindu-se potrivit de încurajată, se întoarce cu spatele la corabie și privi în zare, la noaptea desfășurată înaintea ei.

Ar fi putut fi mai rău, se gândi ea și, în clipa următoare, simți apa rece pe lângă cizme, iar când se uită în jos, își dădu seama că barca era găurită. Nu era o gaură imensă, nicidecum, însă mărimea ei n-o liniștea cu nimic; o gaură mică poate scufunda o barcă la fel de eficient, chiar dacă nu la fel de repede.

Lila gemu și se uită la funia aspră, legată strâns în jurul mâinilor ei, de două ori recunoscătoare că nemernicii îi lăsaseră picioarele libere, chiar dacă era prizonieră într-o *rochie* îngrozitoare. O drăcie înfoiată, subțire și verde, cu prea mult material vaporos și o talie atât de strâmtă încât abia mai putea respira și, *pentru numele lui Dumnezeu, de ce trebuia să-și facă* femeile de bunăvoie așa ceva?

Nivelul apei urcă încet în barcă, iar Lila se strădui să se concentreze. Trase aer în piept pe cât îi permitea îmbrăcămintea și trecu în revistă nesatisfăcătorul ei inventar, rapid intrat la apă: un singur butoiăș de bere (un dar de despărțire), trei cuțite (toate ascunse), vreo șase facle (moștenire de la oamenii care o lăsaseră cu barca pe apă), rochia sus-pomenită (naiba s-o ia de tâmpenie) cu pliurile ei umflate și conținutul buzunarelor (necesar, dacă voia să învingă).

Lila luă una dintre facle – ca un fel de artificii care, lovit de orice suprafață, producea un val de lumini colorate. Nu o explozie, ci o rază constantă, îndeajuns de puternică să taie beznă ca un cuțit. Fiecare faclă ar fi trebuit să dureze un sfert de oră și, în larg, diversele culori aveau propriul lor cod: galben pentru un vas care se scufunda, verde pentru o boală la bord, alb pentru o primejdie neidentificată și roșu pentru pirați.

Avea una din fiecare, iar degetele ei ezitară deasupra lor, analizându-și opțiunile. Se uită la apa care se ridica în barcă și se hotărî pentru faclă galbenă, apucând-o cu ambele mâini și lovind-o de marginea bărcii.

Lumina explodă, brusc și orbitor. Despică lumea în două, alb-auriul faclei și nimicul negru dens din jurul ei. Jumătate de minut, Lila înjură

și clipi des ca să nu lăcrimeze din cauza luminii, ținând facla în sus și departe de fața ei. Apoi începu să numere. Exact când ochii ei începură, în sfârșit, să se obișnuiască, flacăra scăzu, pâlpoi și se stinse. Se uită în zare după o corabie, dar nu văzu niciuna și apa din barcă își continuă creșterea lentă, dar de neoprit, până la gambă. Ridică o a doua faclă – albă pentru o primejdie neidentificată – și o izbi de lemn, ferindu-și ochii. Numără minutele, unul după altul, scrutând noaptea de dincolo de barcă după vreun semn de viață.

— Haide, șopti ea. Haide, haide, haide...

Cuvintele i se pierdură în șuieratul flăcării care se stinse, azvârlind-o înapoi în beznă.

Lila scrâșni din dinți.

Judecând după nivelul apei din barcă, mai avea doar un sfert de oră – o faclă de timp – până ce avea să fie de-a binelea în pericol de scufundare.

Dar, deodată, ceva se strecură de-a lungul flancului de lemn al bărcii. Ceva cu colți.

Dacă există un Dumnezeu, se gândi ea, o făptură celestă, o putere cerească sau oricine deasupra – sau dedesubt –, căruia i-ar plăcea să mă vadă trăind încă o zi, de milă sau din simplu amuzament, acum ar fi un moment potrivit să intervină.

Și cu aceasta, luă faclă roșie – cea pentru pirați – și o lovi, scaldând noaptea din jurul ei într-o sinistă lumină sângerie. Îi reaminti o clipă de fluviul Isle, din Londra. Nu din Londra ei – dacă locul ăla posomorât fusese vreodată al ei – sau din înspăimântătoarea Londră palidă, responsabilă pentru Athos, Astrid și Holland, ci din Londra lui. Londra lui Kell.

Imaginea lui îi apără vie în minte, ca o faclă, cu părul castaniu și aceea constantă cută dintre ochii lui, unul albastru și unul negru. *Antari*. Băiatul magic. Prințul.

Lila se uită drept în lumina roșie a faclei până când imaginea i se șterse. Avea preocupări mai urgente în clipa asta. Apa se ridica. Facla se stingea. Umbrele alunecau pe lângă barcă.

Exact când lumina roșie a faclei aproape se stingea, îl văzu.

La început, nimic – o ceață slabă pe suprafața mării –, dar curând ceața se închegă în fantoma unui vas. Coca neagră lustruită și pânzele negre strălucitoare reflectau noaptea din fiecare colțișor, iar felinarele de la bord erau atât de mici și de slabe că puteau fi confundate cu lumina stelelor. Numai când se apropie destul, într-atât încât lumina roșie a faclei muribunde să joace pe suprafețele lucioase, vasul se desluși clar. Și, atunci, aproape că se urca peste ea.

În ultimele pâlپايري ale faclei, Lila putu să citească numele vasului, scris pe cocă cu o vopsea sclipitoare. *Is Ranes Gast*.

Hoțul de Aramă.

Lila făcu ochii mari, uimită și ușurată. Zâmbi discret, apoi își îngropă satisfacția sub ceva mai potrivit situației – o expresie undeva între recunoștință și implorare, cu o tentă de speranță prudentă.

Facla sfârâi și se stinse, dar vasul era lângă ea acum, destul de aproape încât să vadă fețele oamenilor aplecate peste parapet.

— *Tosa!* strigă ea în arnesiană, ridicându-se în picioare cu grijă, ca să nu clatine barca mică care era pe cale să se scufunde.

Ajutor. Nu-i era niciodată ușor să pară vulnerabilă, dar se străduia să imite cât mai bine, în timp ce oamenii se uitau în jos la ea, înghesuită acolo în mica ei barcă inundată, cu mâinile legate și rochia ei verde, udă toată. Se simțea ridicol.

— *Kers la?* întrebă unul, adresându-se mai degrabă celorlalți decât ei. *Ce-i asta?*

— Un dar? zise altul.

— Va trebui să-l împărțim, murmură un al treilea.

Câțiva dintre ceilalți spuseră lucruri mai puțin plăcute și Lila se încordă, bucuroasă că accentele lor erau prea pline de mâl și de stropi de valuri ca să le înțeleagă toate vorbele, chiar dacă le spicui înțelesul.

— Ce faci acolo, jos? întrebă unul dintre ei, cu pielea atât de întu-necată încât nu-l deosebeai în noapte.

Arnesiana ei era încă departe de a fi fluentă, dar după patru luni pe mare, înconjurată de oameni care nu vorbeau deloc engleza, cu siguranță că se îmbunătățise.

— *Sensan*, răspunse Lila – *mă scufund* – ceea ce stârni hohote de râs din partea echipajului adunat.

Însă nu păreau deloc grăbiți s-o pescuiască. Lila își ridică mâinile, ca ei să-i poată vedea funia.

— Mi-ar prinde bine niște ajutor, zise ea rar, alegându-și cuvintele.

— Văd asta, încuviință omul.

— Cine aruncă o așa frumusețe? interveni un altul.

— Poate că e epuizată complet.

— Nu cred...

— Hei, fato! Cum stai cu instalația?

— Mai bine arată-ne!

— Ce-i cu zarva asta? tună o voce și, în clipa următoare, un bărbat uscat ca scândura, cu ochi adânciți în fundul capului și un început de chelie pe țeasta în rest acoperită de păr negru, apăru la marginea vasului. Ceilalți se traseră la o parte, respectuoși, când el se apucă de balustrada de lemn și se aplecă să se uite la Lila. Ochii lui o cercetară rapid – rochia, funia, butoiușul, barca.

Căpitanul, parie ea.

— Pari să fii la ananghie, i se adresă el.

Nu-și ridică glasul, dar cu toate acestea se auzi bine, cu accentul lui arnesian sacadat, dar curat.

— Cât spirit de observație! răspunse Lila mai înainte să se poată abține.

Insolența reprezenta de regulă un risc, dar oriunde s-ar fi aflat, indiferent de situație, ea știa să interpreteze semnele. Și, fără îndoială, omul uscățiv zâmbi.

— Corabia mi-a fost luată, continuă ea, și noua mea ambarcațiune n-o s-o ducă prea mult, după cum vezi...

Dar el a întrerupt-o.

— Ți-ar fi mai ușor să vorbești dac-ai veni aici, sus?

Lila dădu din cap, răsuflând ușurată. Începuse să se teamă că aveau să-și vadă de drum, lăsând-o să se înece. Ceea ce, judecând după vorbele lor nerușinate și după privirile și mai nerușinate, poate c-ar fi fost, într-adevăr, alternativa mai bună, însă, aici, jos, nu avea nimic, pe când acolo, sus, avea o șansă.

O frânghie i-a fost aruncată peste bord; capătul greu nimeri în apa crescută de la picioarele ei. Lila se prinse de frânghie și se folosi de ea ca să-și aducă barca lângă coca vasului, unde fusese coborâtă o scară; dar, mai înainte de a se putea urca, doi oameni coborâră în barcă, lângă ea, făcând-o să se scufunde *considerabil* mai rapid. Niciunul dintre ei nu părea deranjat. Unul se apucă să urce butoiașul de bere, iar celălalt, spre uimirea Lilei, începu s-o urce pe ea. O aruncă peste un umăr și-și adună toată puterea ei de stăpânire – care niciodată nu fusese din belșug – ca să nu-i înfigă un cuțit în spinare, mai ales când mâinile lui începură să i se plimbe pe sub fustă.

Lila își înfipse unghiile în palme, iar până ce omul o așeză în sfârșit pe puntea vasului, lângă butoiașul în așteptare („Mai grea decât pare“, mormăi el, „și numai pe jumătate atât de moale...“), ea își făcuse opt mici semiluni în piele.

— Jigodie, mârâi Lila în engleză cu jumătate de gură.

El îi făcu cu ochiul și murmură ceva despre părțile ei intime, iar Lila își jură în gând să-lucidă. Încet.

Apoi își îndreptă ținuta și se trezi stând într-un cerc de marinari.

Nu, nu marinari, bineînțeles.

Pirați.

Jegoși, pătați de mare și bătuți de soare, cu pielea înnegrită și hainele decolorate, toți până la unul cu câte un tatuaj făcut cu cuțitul pe gâtleri. Semnul piraților de pe *Hoțul de Aramă*. Numără șapte în jurul ei, cinci atârnați de frânghii și de pânze, și presupuse că mai erau vreo șase sub punte. Optsprezece. Rotunjit, douăzeci.

Cel uscățiv rupse cercul, făcând un pas înainte.

— *Solase*, zise el, întinzând brațele. Pe cât curaj au oamenii mei, atât de lipsiți de maniere sunt.

Îi puse mâinile pe umerii rochiei verzi. Avea sânge sub unghii.

— Tremuri.

— Am avut o noapte proastă, zise Lila, sperând, pe măsură ce su-praveghea echipajul de brute, că situația nu avea să se înrăutățească.

Bărbatul zâmbi și, spre surprinderea ei, avea mai mulți dinți decât își imaginase.

— *Anesh*, zise el, dar acum ești pe mâini bune.

Lila știa destule despre echipajul de pe *Hoțul de Aramă* ca să-și dea seama că era o minciună, dar se prefăcu că nu știe.

— Ale cui mâini să fie acestea? întrebă ea.

Insul scheletic îi luă degetele și își apăsă buzele crăpate de nodurile lor, ignorând funia încă strâns înfășurată pe încheieturile ei.

— Baliz Kasnov, zise el. Ilustrul căpitan al *Hoțului de Aramă*.

Perfect. Kasnov era o legendă pe Marea Arnesiană. Echipajul lui nu era foarte numeros, dar agil, și le plăcea la nebunie să abordeze corăbiile și să taie gâtul celor capturați în orele întunecate de dinaintea zorilor, ștergând-o cu încărcătura și lăsând morții să putrezească. Poate că arăta gata să moară de foame, dar era renumit pentru lăcomia sa pentru comori, mai ales cele consumabile, iar Lila știa că *Hoțul de Aramă* se îndrepta spre coasta nordică, spre un oraș numit Sol, în speranța de a-i ataca prin surprindere pe proprietarii unei încărcături deosebit de mari de băuturi fine.

— Baliz Kasnov, repetă ea, rostind numele ca și când nu l-ar fi auzit niciodată.

— Iar tu ești? insistă el.

— Delilah Bard. De pe fostul *Peștele de Aur*.

— Fostul? întrebă Kasnov, în timp ce oamenii lui, evident plictisiți de faptul că ea era încă îmbrăcată, scoseseșă cepul butoiului.

— Ei bine, domnișoară Bard, începu el, luând-o de braț conspirativ, de ce nu-mi povestești cum ai ajuns în bărcuța aia? Marea nu e un loc potrivit pentru o tânără și frumoasă lady ca tine.

— *Vaskens*, zise ea – *piraiți* – de parcă n-ar fi avut nicio bănuială că termenul se aplica și actualei companii. Mi-au furat corabia. Era un dar de nuntă de la tatăl meu. Voiam să navigăm până la Faro – am ridicat pânzele în urmă cu două nopți –, dar au apărut de nicăieri, au luat cu asalt *Peștele de Aur*...

Exersase discursul ăsta, nu doar cuvintele, ci și pauzele.

— L-au... l-au ucis pe soțul meu. Pe căpitan. Și cea mai mare parte a echipajului.

Aici, Lila o dădu pe engleză.

— S-a întâmplat atât de repede... și se opri brusc, de parcă scăparea ar fi fost accidentală.

Dar atenția căpitanului fu imediat prinsă, ca un pește într-un cârlig.

— De unde ești?

— Londra, zise Lila, scoțându-și accentul la iveală.

Un murmur se răspândi în tot grupul. Dar ea continuă, dorind să-și termine povestea.

— *Peștele* era mic, dar prețios. Încărcat din plin cu provizii pentru o lună. Mâncare, băutură... bani. Cum spuneam, a fost un dar. Iar acum s-a dus.

Însă nu de tot, nu încă. Se uită înapoi, peste parapet. Corabia era doar o pată vagă de lumină la orizont. Se oprise din drum și părea să aștepte. Pirații îi urmăriră privirea cu ochi avizi.

— Câți oameni? întrebă Kasnov.

— Destui, zise ea. Șapte? Opt?

Pirații zâmbiră cu lăcomie, iar Lila își dădu seama la ce se gândeau. Ei erau de două ori mai mulți și aveau o corabie care se ascundea ca o umbră în întuneric. Dacă ar fi putut să prindă prada care se îndepărta... Simți cum ochii afundați în cap ai lui Baliz Kasnov o cercetau cu atenție. Ea îi întoarse privirea și se întrebă, în treacăt, dacă el putea să facă vreo magie. Majoritatea corăbiilor erau apărate de o mulțime de descântece – chestii care să le facă viețile mai sigure și mai ușor de suportat –, dar fusese surprinsă să descopere că majoritatea oamenilor pe care îi întâlnește pe mare nu prea experimentau arta elementelor. Alucard zicea că harul magiei era foarte valoros și că adevărata afinitate îți asigura, de regulă, o slujbă bine plătită pe uscat. Magicienii de pe mare se concentrau aproape întotdeauna pe elementele relevante – apă și vânt –, dar puține mâini puteau schimba cursul lucrurilor și, în cele din urmă, majoritatea preferau vajnicul oșel de modă veche. Ceea ce Lila putea, cu siguranță, să aprecieze, având în momentul de față câteva bucați ascunse.

— De ce te-au cruțat pe tine? întrebă Kasnov.

— M-au cruțat oare? a contestat Lila.

Căpitanul își linse buzele. Deja hotărâse ce să facă în privința corăbiei, își dădu seama Lila; acum hotăra ce să facă în privința ei. Se știa că Hoții de Aramă nu prea erau miloși.

— Baliz... începu unul dintre pirați, un bărbat cu piele mai negricioasă decât ceilalți.

Îl apucă de umăr pe căpitan și-i șopti la ureche. Lila nu izbuti să prindă decât vreo câteva dintre cuvintele murmurate. *Londonezi. Bogați. Și răscumpărare.*

Buzele căpitanului se întinseră într-un zâmbet.

— *Anesh*, zise el, dând din cap.

Și apoi, spre întregul echipaj:

— Pânzele sus! Cap compas sud prin vest! Avem de prins un peștișor de aur.

Oamenii își mormăiră în semn de aprobare.

— Doamna mea, î se adresă Kasnov, conducând-o pe Lila spre trepte. Ai avut o noapte grea. Dă-mi voie să-ți arăt camera mea, unde cu siguranță o să te simți mai confortabil.

În spatele ei auzi sunetele butoiului deschis și al berii turnate, iar ea zâmbi, în timp ce căpitanul o conducea sub punte.

Kasnov nu stătu prea mult, slavă Domnului.

O lăasă în cabina lui, cu funia încă în jurul încheieturilor, și dispăru din nou, încuind ușa în urma lui. Spre ușurarea ei, nu văzuse decât trei oameni sub punte. Asta însemna cincisprezece oameni la bordul *Hoțului de Aramă*.

Lila se așeză pe marginea cușetei căpitanului și numără până la zece, douăzeci, treizeci, în timp ce pașii răsunau deasupra și corabia cotea, înclinându-se, spre propriul ei vas fugar. Nici măcar nu se osteniseră s-o caute de arme, un gest cam îngâmfat din punctul de vedere al Lilei, când își scoase un cuțit din cizmă și, cu pricepere, îl învârti în mâini și își tăie legăturile. Funia căzu pe podea, iar ea își frecă încheieturile, fredonând încetișor. Un cântec marinăresc despre Sarows, o fantomă despre care se zicea că băntuie corăbiile care rătăcesc noaptea.

Cum știi când Sarows vine?

(Vine, vine, vine la bord?)

Lila își apucă talia rochiei cu ambele mâini și trase; fusta se sfâșie, scoțând la iveală pantalonii negri, strâmți – cu un toc deasupra fiecărui genunchi, unde avea câte un cuțit –, băgați în cizme. Luă cuțitul și îl strecură pe sub corset în sus, la spate, retezând panglicile, ca să poată respira.

Când vântul se oprește, dar încă îți mai vâjâie în urechi,

(În urechi, în cap, în sânge și în oase.)

Își aruncă rochia verde pe pat și o despică de la tiv la talia zdrențuită. Printre vălurile vapoase erau ascunse vreo șase bețe subțiri, care ținuseră loc de oase de balenă și care arătau ca niște facle, dar nu erau nici una, nici alta. Își băgă cuțitul în gheață și scoase fumigenele.

*Când curentul se oprește, dar corabia plutește mai departe,
(Plutește încă, plutește mai departe, plutește singură.)*

Deasupra, Lila auzi o bufnitură, ca și cum ar fi căzut un corp mort. Și apoi încă una, și încă una, când berea își făcea efectul. Scoase o bucată de pânză neagră, o frecă pe o parte cu cărbune, și apoi o legă peste nas și gură.

*Când luna și stelele se ascund împreună de întuneric,
(Căci întunericul nu e gol deloc, deloc.)
(Căci întunericul nu e gol deloc.)*

Ultimul lucru pe care Lila l-a scos dintre faldurile rochiei verzi a fost masca ei. O bucată de piele neagră, simplă, cu niște coarne care se arcuiau cu o grație ciudată și amenințătoare deasupra frunții. Lila își puse masca pe nas și o legă la spate.

Cum știi când Sarows vine?

(Vine, vine, vine la bord?)

O oglindă, pe jumătate scorojită de vreme, stătea înclinată în colțul cabinei căpitanului, iar ea își surprinse reflecția când, deodată, răsunară pași pe scară.

De ce nu-l vezi și nu-l vezi și n-o să-l vezi venind?

(N-o să-l vezi venind deloc.)

Lila zâmbi pe sub mască. Și apoi se întoarse și se lipi cu spatele de perete. Lovi de lemn bățul fumigen, cum făcuse cu facelele – dar, spre deosebire de acelea, nu izbucni nicio lumină, ci numai nori de fum palid.

În clipa următoare, ușa cabinei căpitanului se deschise de perete, dar pirații se mișcau prea încet. Ea aruncă bățul care fumega în cabină și auzi cum pașii li se împleticeau, iar oamenii tușeau, înainte ca fumul narcotic să-i răpună.

Doi eliminați, gândi Lila, pășind peste trupurile lor.

Mai sunt treisprezece.

Nu era nimeni la cârmă. Corabia se întorsese împotriva valurilor și, abătându-se de la curs, în loc să fie cu prova înainte, era lovită dintr-o parte, încât se clătina neplăcut sub picioarele Lilei.

Ajunsese la jumătatea scării, când primul pirat se năpusti asupra ei. Era solid, dar pașii lui erau un pic încetiniți și nesiguri din cauza drogului dizolvat în bere. Lila se răsuci, scăpându-i din strânsoare, și-i propti cizma în stern, aruncându-l înapoi în perete cu destulă forță cât să-i trosnească oasele. El gemu și alunecă în jos, pe scânduri, cu o jumătate de înjurătură pe buze, înainte ca vârful cizmei ei să-l izbească în falcă. Capul îi zbură într-o parte, apoi îi căzu în piept.

Doisprezece.

Pașii răsunară deasupra. Aprinse o altă fumigenă și-o aruncă în sus, pe scară, exact când alți trei oameni se repezeau sub punte. Primul văzu fumul și încercă să se întoarcă, dar inerția mișcării celui de-al doilea și celui de-al treilea îi împiedică să se retragă. Curând, toți trei tușeau și gâfâiau, căzând grămadă pe scara de lemn.

Nouă.

Lila îl împinse cu piciorul pe cel mai apropiat, apoi pași peste ei și urcă treptele. Se opri la buza punții, ascunsă în umbra scării, pândind fiecare mișcare. Nu văzu nimic și, astfel, își scoase pânza mânăjită cu